

Arrest

nr. 194 429 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 december 2016, als ouder van een Nederlands minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 juni 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/12/2016 werd ingediend door:

Naam: [W. M.]

Voornaam: [L.]

Nationaliteit: Congo (Dem.Rep)

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Rr. [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van, de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40§4, eerste lid,2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'. Betrokkene diende een aanvraag in op basis van haar minderjarige EU -kind [P., M. J.] [RR...] van Nederlandse nationaliteit.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over:

loonfiches van de vader van het kind [P. J.] van tewerkstelling bij [V.] NV te Brussel van januari 2016 tot januari 2017

Betrokkene kan op die basis het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is. Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel loonfiches van de vader van het kind voorgelegd. Nergens werd iets voorgelegd betreffende bestaansmiddelen die betrokkene zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van het minderjarige kind waardoor het kind als 'te haren laste' kan worden beschouwd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen.

Voor zover betrokkene alsnog artikel 40bis, §2,4° van de wet zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht zou kunnen leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste' te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de peuter vermogend zijn is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr artikel 376 BW).

Om deze reden wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin immers vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de bestreden weigeringsbeslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° en § 4, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Doordat de bestreden beslissing stelt (stuk 1):

[...]

Terwijl artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt

Verder bepaalt artikel 40 bis § 4, vierde lid van de wet van 15.12.1980:

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eisen behoeften en die van zijn kind. burger van de Unie, te voorzien. om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Artikel 40 bis, § 4, vierde lid van de wet van 15.12.1980 spreekt uitdrukkelijk over "bestaansmiddelen waarover het familielid bedoeld in artikel 40bis, § 2, 5° kan over beschikken" en spreekt niet over "bestaansmiddelen die het familielid bedoeld in artikel 40 bis, § 2, 5° zelf moet verwerven".

Als bewijs van voldoende bestaansmiddelen heeft verzoekster de loonfiches van haar levenspartner, zijnde ook de vader van het minderjarig kind voorgelegd (stuk 1). Verweerder onderzoekt deze loonfiches niet in concreto, maar laat deze loonfiches buiten beschouwing en stelt als voorwaarde dat verzoekster het bewijs moet leveren van "zelf verworven" voldoende bestaansmiddelen. Daarmee voegt verweerder een voorwaarde toe aan het begrip "voldoende bestaansmiddelen waarover men kan beschikken", zoals voorzien in 40bis, § 4, vierde lid van de wet van 15.12.1980.

Deze interpretatie is strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie, die in meerdere arresten stelt dat er geen vereiste mag gesteld worden met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen en dat deze bestaansmiddelen ook via een levensgezel ter beschikking kunnen staan (HvJ C-86/12, Alopka, punt 27; HvJ, C-408/03, Commissie/België, punten 40-52).

In casu bestaat een effectieve gezinscel tussen de minderjarige Unie-burger en zijn vader, zijnde eveneens een Unie-burger, en verzoekster, die de moeder is van de minderjarige Unie-burger en die derde-lander is. De inkomsten van de vader dienen effectief het gezin.

Het gezin is niet ten laste van het sociale bijstandstelsel. Verweerder heeft ten onrechte de loonfiches van de levensgezel van verzoekster en vader van de minderjarige Unie-burger buiten beschouwing gelaten.

Zodat, door in de bestreden beslissing aan verzoekster het verblijf te weigeren om reden dat "Nergens iets werd voorgelegd betreffende bestaansmiddelen die betrokkene zelf weet te verwerven", artikel 40 bis, § 2, 5° en artikel 40bis, § 4, vierde lid van de wet van 15.12.1980 werden geschonden en de beslissing materieel gebrekkig gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk is;".

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel, eveneens gericht tegen de bestreden weigeringsbeslissing, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Doordat de bestreden beslissing stelt:

[...]

Terwijl,

Artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Verweerder overweegt ten onrechte "Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste' te zijn van de EU-burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de peuter vermogend zijn is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bv een volwassene ten laste te nemen (cfr artikel 376 BW)".

Door deze manifest onredelijke interpretatie sluit verweerder gewoonweg elke gezinshereniging tussen een minderjarige EU-burger en zijn bloedverwant in opgaande lijn op grond van artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 uit, vermits verweerder zelf zegt 'de bloedverwant moet ten laste zijn, maar

dat kan uiteraard nooit, want een peuter kan niet zelf zijn vermogen beheren en een volwassene ten laste nemen'.

Daarmee legt verweerder een beperking op aan artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 zonder dat deze in het wetsartikel voorzien is. Immers, terwijl artikel 40 bis, § 2, 5° uitdrukkelijk spreekt over familieleden van minderjarige Unie-burgers, spreekt artikel 40 bis, § 2, 4° niet uitdrukkelijk over familieleden van meerderjarige Unie-burgers. M.a.w. zijn familieleden van minderjarige Unieburgers niet uitgesloten in artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980, doch geeft verweerder wel zo'n interpretatie aan artikel 40 bis, § 2, 4° dat de familieleden van minderjarige Unie-burgers per definitie uitgesloten zijn.

Dergelijke interpretatie is ook strijdig met artikel 8 EVRM. Immers de weigering van verblijf aan verzoekster als moeder van een minderjarige Unie-burger, impliceert een inbreuk op het gezins- en familieleven van zowel verzoekster als de Minderjarige Unie-burger en is dus een inperking van artikel 8 EVRM. Artikel 8 § 2 EVRM bepaalt nochtans: Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een inperking van artikel 8 EVRM dient restrictief geïnterpreteerd te worden. Elke uitsluiting die niet uitdrukkelijk bij wet is voorzien kan niet toegepast worden. In casu past verweerder artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 toe op een manier die strijdig is met artikel 8 EVRM, ni. door het per definitie uitsluiten van familieleden van minderjarige Unie-burgers, terwijl dit niet zo uitdrukkelijk bij wet voorzien is.

Het Hof van Justitie heeft in meerdere arresten geoordeeld dat er geen vereiste mag gesteld worden betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen en dat deze bestaansmiddelen ook via een levensgezel ter beschikking kunnen staan. (HvJ C-86/12, Alopka, punt 27; HvJ, C-408/03, Commissie/België, punten 40-52).

De inkomsten van de vader dienen met andere woorden wel in rekening genomen te worden.

Bovendien, heeft verweerder nagelaten rekening te houden met het feit dat in casu de minderjarige Unie-burger nog zeer jong is en verzoekster de zorg draagt voor het kind. Het gaat in casu om een kind dat op het ogenblik van de bestreden beslissing 8 maanden oud is.

Verweerder overweegt wel m.b.t. het ten laste zijn "moest de peuter vermogend zijn is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bv een volwassene ten laste te nemen", maar verweerder laat na enige overweging te maken m.b.t. de zorg voor de peuter.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig gemotiveerd.

Het Hof van Justitie oordeelt desbetreffend:

HvJ EG, C-200/02, dd. 19 oktober 2004, Zhu-Chen:

"45. Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan 5 wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R., reeds aangehaald, punten 71-75). 46. Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven".

HvJ, C-40/11, dd. 8 november 2012, Lida:

"69. Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest Zhu en Chen, reeds aangehaald, punt 45)".

HvJ, C-86/12, dd. 10 oktober 2013, Alopka:

29. Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze

onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).

...

32. Wat in de tweede plaats artikel 20 VWEU betreft, heeft het Hof vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, een derdelander die familielid is van die burger het verblijfsrecht bij wijze van uitzondering niet kan worden ontzegd omdat anders aan het burgerschap van de Unie, dat aan die burger toekomt, de nuttige werking zou worden ontnomen indien als gevolg van die weigering deze burger in feite genoopt is het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd (zie reeds aangehaalde arresten lida, punt 71, en Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, punt 36).

33. Aldus moet de verwijzende rechter, indien hij vaststelt dat artikel 21 VWEU er niet aan in de weg staat dat Alokpa een verblijfsrecht op het Luxemburgse grondgebied wordt geweigerd, nog verifiëren of dit verblijfsrecht haar niet toch, uitzonderlijkwijs, kan worden toegekend omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie, dat aan de kinderen van Alokpa toekomt, aangezien deze weigering tót gevolg zou hebben dat deze kinderen feitelijk gedwongen zouden zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hun aldus het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten wordt ontzegd.

In casu bestaat een effectieve gezinscel op het adres te 2830 Willebroek, [...], met de minderjarige Unie-burger van 8 maanden en verzoekster, zijnde de moeder, die de zorg opneemt voor haar kind. (stuk 1 en 2)

Zodat, de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 schendt en artikel 8 EVRM; alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;”.

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster diende in casu een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ouder van een minderjarige burger van de Europese Unie. Zij beriep zich aldus op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

[...]

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

De Raad merkt in de eerste plaats op dat, voor zover verzoekster betoogt wel degelijk als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet te moeten worden beschouwd – met name als bloedverwant in opgaande lijn ten laste –, dit betoog in geen geval kan worden aangenomen. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 2, tweede lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) volgt zeer duidelijk dat deze bepaling geen verblijfsrecht verleent aan de onderdaan van een derde land die zich in de situatie bevindt waarin verzoekster stelt zich te bevinden en waarin zich juist de tegenovergestelde situatie voordoet, met name waar wordt voorgehouden dat de minderjarige Unieburger ten laste komt van de derdelander ouder (zie onder meer HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, § 42-44). Zij kan aldus in geen geval worden gevolgd in haar betoog als zou verweerder door te stellen dat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat de minderjarige Unieburger uiteraard de moeder niet ten laste heeft, een kennelijk onredelijke of onwettige invulling hebben gegeven aan deze bepaling.

Uit artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster om een recht op gezinshereniging met haar Nederlands minderjarig kind te kunnen laten gelden dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarige kind Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

In casu dient te worden aangenomen dat verweerder van oordeel is dat verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat zij haar kind ten laste heeft, zoals deze is opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat ter staving van de bestaansmiddelen enkel loonfiches van de vader van het kind werden voorgelegd en niet blijkt dat verzoekster zelf bestaansmiddelen weet te verwerven die zij ter beschikking kan stellen van het kind. Hij stelt dat aldus niet blijkt dat het kind als ‘te haren laste’ kan worden beschouwd. Dit is het determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing.

In zoverre verzoekster in haar middelen betoogt dat ten onrechte werd geoordeeld dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde vervat in artikel 40bis, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat zij dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor haarzelf en haar kind, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de aanvraag wordt afgewezen omdat niet blijkt dat verzoekster haar kind ten laste heeft en niet zozeer omdat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen ontbreekt.

Verzoekster betoogt vervolgens dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat in casu de minderjarige Unieburger nog zeer jong is, met name acht maanden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, en dat zij de zorg opneemt voor haar kind. Zij benadrukt dat er sprake is van een effectieve samenwoning en gezinscel. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Zhu en Chen (C-200/02) van 19 oktober 2004, het arrest Lida (C-40/11) van 8 november 2012 en het arrest Alopka (C-86/12) van 10 oktober 2013.

In antwoord hierop stelt verweerder in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft nagelaten om rekening te houden met de zorg dewelke de minderjarige referentiepersoon nodig heeft, merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt overwogen dat het het gezin van de verzoekende partij vrij staat om zich elders te vestigen, dan wel om het gezinsleven dermate in te richten dat de vader en het kind verder in België verblijven terwijl de verzoekende partij -desgevallend tijdelijk- een andere verblijfplaats kiest. De verzoekende partij gaat in haar tweede middel op geen enkele wijze in op voormelde overweging. De verzoekende partij beperkt zich tot de verwijzing naar verscheidene arresten van het Hof van Justitie, doch dienaangaande moet worden benadrukt dat deze verwijzingen niet dienstig zijn. Verweerder merkt op dat -zonder uitzondering- elk van de door de verzoekende partij aangehaalde arresten handelt over een ouder die daadwerkelijk voor een minderjarige Unieburger zorgt. Terwijl de in casu bestreden beslissing niet werd genomen op grond van de vaststelling dat eenvoudigweg geen bewijs voorligt dat de minderjarige referentiepersoon daadwerkelijk ten laste is van de verzoekende partij, met name dat de verzoekende partij aldus daadwerkelijk bestaansmiddelen ter beschikking stelt van de minderjarige om in het onderhoud en de basisbehoeften te voorzien. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.”

De Raad wenst er in dit verband allereerst aan te herinneren dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moet worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. De Raad wenst er aan te herinneren dat de lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C- 101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C- 403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In casu stelt de Raad vast dat in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging bij het bestuur onder meer het gegeven voorlag dat het kind ten tijde van de aanvraag twee maanden oud was alsook het gegeven dat verzoekster, het kind en de vader van het kind verblijf hielden op hetzelfde adres. Verder lagen loonfiches van de vader van het kind voor.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder besluit dat niet is aangetoond dat de minderjarige Unieburger ten laste is van verzoekster om de enkele reden dat zij geen enkel gegeven heeft voorgelegd betreffende de bestaansmiddelen die zij zelf weet te verwerven en ter beschikking kan stellen van haar minderjarige kind. Het begrip ‘*ten laste*’ zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, wordt door verweerder zodoende louter en alleen vanuit financieel oogpunt beoordeeld. Dit standpunt wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, waar het begrip “*ten laste*” zijn wordt gereduceerd tot de vraag of verzoekster daadwerkelijk bestaansmiddelen ter beschikking kan stellen van de minderjarige Unieburger om in het onderhoud en de basisbehoeften te voorzien.

De Raad wijst er evenwel nogmaals op dat in casu uitvoering wordt gegeven aan de Unierecht, zodat aan het begrip ‘*ten laste*’ geen uitlegging mag worden gegeven die niet compatibel is met het Unierecht, zoals toegelicht door het Hof van Justitie.

Verzoekster verwijst in dit kader terecht naar het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie, waarvan de relevantie door verweerder op zich niet wordt betwist. De relevantie van dit arrest blijkt tevens uit de voorbereidende werken inzake artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. In deze voorbereidende werken (*Parl.St. Kamer 2013-2014, DOC 53 3239/001, 17*) kan met name het volgende worden gelezen: *“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zhu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”* Hieruit blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of de moeder van een minderjarige Unieburger, zoals in de zaak Zhu en Chen.

In de voormelde zaak (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de Irish Nationality and Citizenship Act 1956 verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 VWEU) juncto richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten.

Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontleen. Zou dit

anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 in de zaak Lida (zaak C-40/11) wordt verwezen naar de zaak Zhu en Chen. Meer bepaald kan hierin het volgende worden gelezen:

“66 Vooraf zij opgemerkt dat de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen geen autonome rechten verlenen.

67 Net zoals de rechten die richtlijn 2004/38 verleent aan de familieleden met de nationaliteit van een derde land van een burger van de Unie, die begunstigde van de richtlijn is, zijn de eventuele rechten die de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen verlenen, namelijk geen persoonlijke rechten van deze staatsburgers, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van de vrijheid van verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 5 mei 2011, McCarthy, C-434/09, Jurispr. blz. I-3375, punt 42, en arrest Dereci e.a., reeds aangehaald, punt 55).

68 Zoals in punt 63 van het onderhavige arrest is uiteengezet, berusten de doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken.

69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest Zhu en Chen, reeds aangehaald, punt 45).”

In het arrest Alopka (HvJ 10 oktober 2013, zaak C-86/12) wordt eveneens verwezen naar de zaak Zhu en Chen. Meer bepaald kan hierin het volgende worden gelezen:

“28. Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en Lida, punt 69).”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dan ook dat het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige Unieburger van jonge leeftijd vooropstaat en dat dit effectieve genot noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt. De voorwaarden dat de minderjarige Unieburger *“ten laste”* is van de derdelander ouder, enerzijds, en dat deze derdelander ouder de *“daadwerkelijke zorg”* draagt voor de minderjarige Unieburger, anderzijds, zijn in wezen elkaars spiegelbeeld. Wat wordt beoogd met het stellen van deze voorwaarden is dat een feitelijke situatie wordt aangetoond waaruit blijkt dat de minderjarige Unieburger afhankelijk is van de ouder, waarbij deze afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk wordt verzorgd door de ouder die het verblijfsrecht vraagt.

Deze daadwerkelijke zorg slaat niet enkel op een emotionele zorg maar omvat tevens de materiële zorg voor het kind, bijvoorbeeld voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind.

In casu wordt verzoekster evenwel het verblijfsrecht geweigerd op de enkele grond dat niet is aangetoond dat haar minderjarige kind, burger van de Unie, te haren laste is omdat verzoekster enkel inkomsten van de vader voorlegt doch geen eigen inkomsten die zij ter beschikking kan stellen van haar kind. Aldus wordt het verblijfsrecht geweigerd louter omdat niet is aangetoond dat verzoekster zelf financieel instaat voor haar minderjarige kind, hetgeen echter het begrip *‘ten laste’* op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie verenigt tot een louter financiële afhankelijkheid.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. In zoverre verweerder in verwijzing naar het arrest Zhu en Chen stelt dat de begrippen *‘ten laste’* en *‘zorgen voor’* moeten worden uitgelegd in die zin dat verzoekster moet aantonen dat zij (zelf) over toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in het onderhoud en de basisbehoeften van haar kind, vindt dit standpunt geen steun in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Immers blijkt uit de hoger genoemde rechtspraak dat de voorwaarde van de *“toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de overheidsfinanciën van de ontvangende lidstaat”* moet worden beoordeeld in hoofde van de minderjarige Unieburger, en niet in hoofde van de derdelander zelf. De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest Alopka, waarin het Hof van Justitie het volgende heeft overwogen:

“25. Uit de rechtspraak van het Hof vloeit immers voort dat de hoedanigheid van familielid „ten laste” van de burger van de Unie die de houder van het verblijfsrecht is, voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht, zodat, wanneer zich de tegenovergestelde situatie voordoet, te weten dat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de derdelander, laatstgenoemde zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn „ten laste” van die houder in de zin van richtlijn 2004/38 kan beroepen om een recht van verblijf in het gastland te verkrijgen (arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punt 55).

26 In casu zijn het de houders van het verblijfsrecht, namelijk de twee zonen van Alopka, die daadwerkelijk ten laste zijn van laatstgenoemde, zodat zij zich niet kan beroepen op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn ten laste van hen, in de zin van richtlijn 2004/38.

27 In het kader van een vergelijkbare situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een burger van de Unie in het gastland was geboren en zijn recht van vrij verkeer niet had uitgeoefend, heeft het Hof echter geoordeeld dat het begrip „beschikken” over voldoende bestaansmiddelen, in een bepaling van soortgelijke strekking als artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38, aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat deze bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen en deze met name door de derdelander, ouder van de betrokken burgers van jonge leeftijd, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin, betreffende aan deze richtlijn voorafgaande rechtsinstrumenten van de Unie, arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I - 9925, punten 28 en 30).

28 Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en lida, punt 69).

29 Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden

van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47)."

Het is derhalve de minderjarige Unieburger die voor zichzelf en voor zijn familieleden (al dan niet derdelanders) over voldoende bestaansmiddelen dient te "*beschikken*" om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland (cf. artikel 7, lid 1, b van de richtlijn 2004/38). Hierbij is het vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat er niet de minste vereiste is gesteld met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, en dat het volstaat dat deze bestaansmiddelen de burger van de Unie ter beschikking staan (HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alopka, punt 27). De bestaansmiddelen kunnen ook door een levensgezel met wie geen juridische band bestaat ter beschikking worden gesteld (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 40-52). Wanneer de minderjarige Unieburger van jonge leeftijd voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, b van richtlijn 2004/38 (d.i. voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf én voor de familieleden, en een ziektekostenverzekering), dan "*kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven*".

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd en geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan omtrent verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging als moeder van een minderjarige Unieburger op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verweerder, die er niet van onwetend kon zijn dat het kind inwoonde bij verzoekster alsook dat het nog maar enkele maanden oud was, heeft door het begrip '*ten laste*' in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet te herleiden tot een loutere financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager kennelijk onredelijk gehandeld en in strijd met de ratio legis van deze wetsbepaling en de uitlegging die naar Unierecht aan dit artikel moet worden gegeven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangetoond.

2.2.4. De middelen zijn, in de besproken mate, gegrond.

2.3. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kon in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS